

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Вх. № 70 КВ

Дата 11.03.2005

Република България
Президент

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Образуване
судейски
судия
12.05.2005
к.с. д.р. 5/21.
3^и д.р. 1/21.
Семет.

ИСКАНЕ

от Г-Н РУМЕН РАДЕВ

ПРЕЗИДЕНТ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

за установяване на противоконституционност на разпоредба
от Закона за съдебната власт и на разпоредби от Закона за защита на лица,
застрашени във връзка с наказателно производство

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

На основание чл. 150, ал. 1 и чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България (КРБ) се обръщам към Вас с искане да обявите за противоконституционни разпоредбите на чл. 138, т. 5 от Закона за съдебната власт (ЗСВ), на чл. 13, ал. 2 и на чл. 14, ал. 1, 2, 3, т. 2, 3 (в частта, „когато това е разпоредено от главния прокурор“) и т. 4 от Закона за защита на лица, застрашени във връзка с наказателно производство (ЗЗЛЗВНП), както и на свързаните с тях разпоредби от същия закон – чл. 13, ал. 1 (в частта „при главния прокурор“) и ал. 4, чл. 14в и чл. 14д, ал. 3 поради противоречие с чл. 4, ал. 1, чл. 8, чл. 117, ал. 2 и 3, чл. 126, ал. 2 и чл.127 от КРБ.

През 2004 г. Народното събрание приема ЗЗЛЗВНП (обн. ДВ., бр. 103 от 23 ноември 2004 г.) с цел да се подпомогне борбата с тежките престъпления, включително с организираната престъпност. Според чл. 1 от ЗЗЛЗВНП законът регламентира предоставянето на специална защита от страна на държавата на определени физически лица, когато не могат да бъдат защитени със средствата, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). При влизане в сила на закона (25 май 2005 г.) са създадени Бюро по защита на застрашени лица като отдел в администрацията на Министерството на правосъдието и Съвет по защита, който осъществява контрол над дейността на Бюрото.

През 2014 г. със Закон за изменение и допълнение на ЗЗЛЗВНП, (обн., ДВ. бр. 21 от 8 март 2014 г.) Бюрото по защита на застрашени лица към Министерството на правосъдието е трансформирано в Бюро по защита, което в институционален и функционален план се обвързва с главния прокурор. Функциите на Бюрото са разширени, като е предвидено, че по разпореждане на главния прокурор Бюрото може „да охранява и обезпечава провеждането на действия по разследването“ (чл. 14, ал. 3, т. 2), а служителите на Бюрото могат да довеждат принудително лица до органи на съдебната власт (чл. 14, ал. 3, т. 1). Контролът върху дейността на Бюрото продължава да се осъществява от Съвет по защита.

През 2018 г. със Закон за изменение и допълнение на ЗЗЛЗВНП (обн. ДВ, бр. 44 от 29 май 2018 г.) контролът върху дейността на Бюрото по защита преминава върху главния прокурор (чл. 13, ал. 2). За Съвета по защита остава само контролът върху една от функциите на Бюрото, а именно – изпълнението на специалната защита (чл. 13, ал. 3).

През 2020 г. посредством § 75 от Закон за изменение и допълнение на ЗСВ (обн. ДВ, бр. 11 от 2020 г.) на Бюрото по защита е вменена още една допълнителна функция – по чл. 14, ал. 3, т. 4 от ЗЗЛЗВНП то организира и осъществява охраната на прокурори и следователи при условия и по ред, определени със съвместна инструкция на министъра на правосъдието и главния прокурор, съгласувана с Пленума на Висшия съдебен съвет (ВСС).

Конституцията изисква държавната власт да бъде осъществявана чрез система от държавни органи, носители на различни власти, функционално обвързвайки ги с принципите на народния суверенитет, разделението на властите, правовата държава (Решение № 9 от 2016 г. по к. д. № 8/2016 г.). Считам, че с овластяването на главния прокурор с функции по ръководство и контрол над дейността на Бюрото по защита се надхвърлят конституционно регламентиранията правомощия на прокуратурата (чл. 127 от КРБ) и в частност - на главния прокурор (чл. 126, ал. 2 от КРБ). Намирам това законодателно положение за рушащо установения в Конституцията принцип на разделение на властите (чл. 8 от КРБ), на принципа на правовата държава (чл. 4, ал. 1 от КРБ) и на принципа за независимост на съдебната власт (чл. 117, ал. 2 и 3 от КРБ).

Ето защо оспорвам поотделно и в тяхната взаимовръзка цитираните по-горе разпоредби от ЗСВ и ЗЗЛЗВНП, като излагам следните мотиви:

1. Нарушение на принципа за разделение на властите

В практиката си Конституционният съд подчертава, че дали и в каква степен една

държавна функция ще бъде поверена на конкретен орган, е въпрос освен на законодателна целесъобразност, също и на оценка дали не се навлиза в правомощия на органи, които се ползват с конституционноправен статус (Решение № 4 от 1995 г. по к. д. № 23/1995 г.).

1.1. Причината единствено независимостта на съдебната власт да бъде изрично обявена на конституционно ниво (чл. 117, ал. 2, изречение първо от КРБ) е в нейните конкретни измерения. Функционалната независимост на съдебната власт се проявява при осъществяване на властническите функции на съд, прокуратура и следствени органи в реализиране на предоставените им правомощия съобразно специфичното им място в структурата на органите на съдебната власт и изпълняваната дейност, а именно: правосъдие, надзор за спазване на законността, разследване на наказателните дела (Решение № 3 от 2015 г. по к. д. № 13/2014 г.). Следователно компетентността на всеки орган, който е част от структурата на прокуратурата или на съда, следва да бъде свързана с тези функции, поради които съдебната власт като цяло ползва своята изключителна независимост.

В практиката си Конституционният съд признава възможността на законодателя да предвиди създаване на специфични звена в прокуратурата, но само ако те преследват по-ефективно изпълнение на специфичните ѝ функции, установени на конституционно ниво (Решение № 2 от 2017 г. по к. д. № 13/2016 г.). Тези функции по своето естество са свързани с правоприлагането и са изчерпателно изброени в чл. 127 от КРБ.

Критерий за това - дали дадена дейност представлява и доколко е свързана с тези функции, не е единствено правното положение на органа, а природата на конкретната дейност (Решение № 6 от 2008 г. по к. д. № 5/2008 г.). Макар и да се развиват по повод на образувано наказателно производство, по естеството си дейностите, които законът възлага на Бюрото по защита, са изпълнително-разпоредителни дейности, аналогични на тези, уредени в ЗМВР като охранителна дейност и дейност по предотвратяване и пресичане на престъпления. Тяхната основна цел е да се гарантира, че определен кръг лица няма да пострадат от престъпление (арг. чл. 1 от ЗЗЛЗВНП). В тази връзка законът предвижда, че служителите на Бюрото по защита се ползват със същите правомощия, както и служителите на МВР, т.е. могат да използват сила, оръжие и помощни средства, да задържат лица и т.н.

Функциите на изпълнителната власт и кръгът от органи, чрез които тя се осъществява, за разлика от тези на съдебната власт, не са изчерпателно изброени в КРБ. Конституционният съд приема това положение за конституционносъобразно, тъй като изпълнителната власт се намира под контрола на законодателната власт и отчита пред парламента своята дейност.

Вътрешната политика и опазването на обществения ред са от изключителната компетентност на Министерски съвет (чл. 105, ал. 1 и 2 от КРБ). Това е така, защото дейностите по охрана, предотвратяване и пресичане на престъпления са типични за органите на изпълнителната власт. При тяхното осъществяване компетентните органи

упражняват принуда от името на държавата, т.е. може да се използва сила, оръжие и помощни средства, ограничават се човешки права, може да се стигне до отнемане на човешки живот. По тази причина в демократичната и правова държава компетентните органи по охрана, предотвратяване и пресичане на престъпления следва да действат под граждански контрол (изрично в този смисъл чл. 3, ал. 2 от ЗМВР). Този контрол включва в себе си съдебния контрол, но включва още и контрол от компетентни висшестоящи органи в рамките на институциите на изпълнителната власт и политическия контрол, който се упражнява от Народното събрание върху полицейските органи по принцип.

Ако се допусне възможността орган на съдебната власт да упражнява типични полицейски функции като охрана, предотвратяване и пресичане на престъпна дейност, тогава отпадат възможностите за упражняване на контрол над тази дейност както от друг по-високопоставен компетентен орган в системата на изпълнителната власт, така и възможностите за парламентарен контрол. Дори съдебният контрол върху упражняването на такава дейност би бил ограничен, доколкото прокурорите се ползват с функционален имунитет и могат да отговарят само за умишлени престъпления от общ характер.

Освен това, по отношение на упражняването на полицейски функции прокуратурата има ясно определени конституционни отговорности: от една страна, тя ръководи разследването и упражнява надзор за неговото законосъобразно поведение (чл. 127, т. 1 от КРБ), а от друга – доколкото по т. 3 основната функция на прокуратурата е да привлича към наказателна отговорност лицата, които са извършили престъпления, тя отговаря за реализирането на наказателната отговорност на тези служители с полицейски правомощия, които са извършили престъпления. Ръководството, което прокурорът може да упражнява върху полицията, е във връзка с конкретно разследване, т.е. при вече установено извършено престъпление за установяване на извършителя и отговорността. По отношение на останалите функции на полицията, свързани с охрана на обществения ред, охрана на лица, предотвратяване и пресичане на престъпления, прокурорът може да контролира по законосъобразност, но не може да ръководи пряко тяхното изпълнение (без значение дали се извършват от орган на МВР, или друг), нито да оценява резултата от тях.

Осигуряването на защитата на лица, застрашени във връзка с наказателно производство, не е сред конституционно определените функции на съдебната власт, нито - в частност сред тези на прокуратурата. Нещо повече, понеже реализирането на наказателната отговорност на служителите, които участват в полицейски операции, зависи от прокуратурата, то тя, като организация, не само че не може да отговаря пряко за планирането и провеждането на отделни полицейски операции, но за да изпълнява конституционно определените си функции, трябва да се ползва със статут на независимост спрямо йерархията на полицейските органи. В този смисъл чл. 6 от Препоръка Rec (2001)10 на Комитета на министрите на държавите членки на Съвета на Европа относно Европейския кодекс по полицейска етика указва на държавите членки,

че трябва да има ясна разлика между ролята на полицията и на прокуратурата, на съдебната система и на службите за изпълнение на наказанията.

1.2. Според КРБ главният прокурор е отделен конституционен орган. Той се ползва със статут на независимост не изобщо и по принцип, а единствено защото осъществява конкретно определени функции по надзор за законност и методическо ръководство над дейността на прокурорите (чл. 126, ал. 2 КРБ).

Разпоредбите на чл. 138, т. 5 от ЗСВ и чл. 14, ал. 2 от ЗЗЛЗВНП възлагат на главния прокурор ръководството на Бюрото по защита, а заедно с това по ЗЗЛЗВНП той осъществява и широк спектър от правомощия: той еднолично контролира дейността на Бюрото (чл. 13, ал. 2), назначава директора и служителите на Бюрото (чл. 14, ал. 1) и определя техните допълнителни възнаграждения (чл. 14д, ал. 5), разрешава предоставянето на специална защита от Бюрото (чл. 15, ал. 1), допуска или отказва предварителна защита (чл. 16а, ал. 1), еднолично преценява обективността и степента на заплахата за кандидатите за защита и разпорежда предоставянето на защита (чл. 17, ал. 2), разпорежда на служителите на Бюрото изпълнението на функцията за принудително довеждане на лица до орган на съдебната власт (чл. 14, ал. 3, т. 2) и за „охраняване и обезпечаване на действията по разследването“ (чл. 14, ал. 3, т. 3), участва в нормативното определяне на реда за осъществяване на функцията на Бюрото да осъществява охраната на прокурори и следователи (чл. 14, ал. 3, т. 4), еднолично определя правилата за устройство и дейността на Бюрото по защита (чл. 14в), определя реда, по който служители на Бюрото могат да използват специално облекло, отличителни знаци и служебни карти и определя образците за тях (чл. 14д, ал. 4).

Съсредоточаването на нормативни, ръководни, контролни и оперативни правомощия на главния прокурор по отношение на служителите на Бюрото за защита нарушава принципа за разделение на властите на собствено основание, защото целта на този конституционен принцип е да попречи на концентрацията на власт и на произвола, който следва от нея. Но освен това, възложените от ЗСВ и ЗЗЛЗВНП функции на главния прокурор представляват недопустимо разширяване на неговите конституционни правомощия по чл. 126, ал. 2 от КРБ. Това е така, защото правомощията на главния прокурор са винаги относими към осъществяването на основната задача на прокуратурата чрез способите по чл. 127 от Конституцията, т.е. само към онази дейност на прокурорите, чрез която се реализира пряко основната функция на прокуратурата като подсистема на съдебната власт. Що се отнася до правомощията му извън рамките на чл. 127 от Конституцията, главният прокурор има правомощията единствено на ръководство и контрол като административен ръководител (Решение № 11 от 2020 г. по к. д № 15/2019 г.).

Освен че недопустимо разширяват правомощията на главния прокурор, описаните по-горе разпоредби от ЗЗЛЗВНП нарушават принципа за разделение на властите и на друго основание. Като поставят Бюрото по защита под контрола на главния прокурор, те пречат на упражняването на граждански контрол над

осъществяване на полицейски правомощия, с които могат да се засегнат изключително значими ценности като човешкия живот, здраве и свобода. Така се пречатства търсенето на отговорност за действията на Бюрото по пътя на парламентарния контрол, защото главният прокурор не носи политическа отговорност пред Народното събрание; пречатства се и търсенето на дисциплинарна отговорност от главния прокурор, защото тя се налага по ред и на основания, които са свързани с правосъдната дейност на магистратите. Главният прокурор не може едновременно да контролира Бюрото и да упражнява надзор за законност над неговите действия – това означава да надзирава сам законността в собствените си действия.

Действащият конституционен модел осигурява равновесието и баланса между властите, така че самостоятелността да не изключва сътрудничеството, а противопоставянето – взаимодействието (Решение № 9 от 2016 по к. д. № 8/2016 г.). Взаимното задържане на волите, участващи в разпореждането с власт, може да стане както чрез разпределяне на различните функции на властта между различни органи, така и посредством разполагането на отделни функции в рамките на един и същ орган, но балансирайки ги по начин едната функция да възпира другата. Именно така разделението на властите е преди всичко средство за предотвратяване на евентуален произвол от страна на държавните органи, което винаги рефлектира върху правата на гражданите (Решение № 6 от 1993 г. по к. д. № 4/1993 г.). С институционалното позициониране на Бюрото по защита към главния прокурор и с предоставянето на възможност служителите му да извършват определени полицейски действия по разпореждане и под контрола на главния прокурор тези гаранции срещу произвол са силно ограничени.

Така чл. 138, т. 5 от ЗСВ, чл. 13, ал. 2, чл. 14, ал. 1 и 2 от ЗЛЗВНП, както и предвидената роля на главния прокурор по отношение на мерките по чл. 14, ал. 3, т. 2-4 от ЗЛЗВНП, нарушават чл. 127 и чл. 126, ал. 2 от КРБ, както и конституционния принцип на разделение на властите (чл. 8 от КРБ).

2. Нарушение на принципа за правовата държава (чл. 4, ал. 1 от КРБ)

2.1. Елемент от понятието за правова държава е изискването към законодателя разпоредбите на законите да бъдат формулирани ясно и непротиворечиво. Ако това задължение важи по принцип за обикновените закони, с още по-голяма сила важи по отношение на определяне правомощията на правоохранителните органи в случаите, когато могат да използват сила, оръжие и помощни средства, когато могат да задържат лица или по друг начин да ограничават основните конституционни права на гражданите. Неяснотата на една законова разпоредба поставя под съмнение годността ѝ да регулира обществените отношения, които тя е призвана да уреди. Когато това е съчетано с непредвидимост и правна несигурност, то такава законова разпоредба е противоконституционна на основание нарушаване принципа на правовата държава (Решение № 8 от 2019 г. по к. д. № 4/2019 г.).

Съгласно чл. 14, ал. 3, т. 2 и т. 3 от ЗЗЛЗВНП Бюрото по защита може да осъществява функции по принудително довеждане на лица до орган на съдебна власт и „охрана и обезпечаване провеждането на действия по разследването“, като и в двата случая е предвидено задачите да се изпълняват по разпореждане на главния прокурор. За изпълнение на тези функции служителите на Бюрото могат да използват дадените им по чл. 14д, ал. 1 и 2 от закона полицейски правомощия, които са равни на тези, дадени на служителите на МВР.

Разпоредбите на чл. 14, ал. 3, т. 2 и т. 3 от ЗЗЛЗВНП са формулирани прекалено общо и позволяват да бъдат запълвани с различно съдържание, което създава условия за произвол при извършването и контролирането на дейностите на Бюрото. В разпоредбата на чл. 14, ал. 3, т. 2 от ЗЗЛЗВНП не е уточнено какъв кръг лица и до кои органи на съдебна власт могат да бъдат довеждани от служителите на Бюрото по защита. Използваният в чл. 14, ал. 3, т. 3 от ЗЗЛЗВНП израз „обезпечава провеждането на действия по разследването“ е натоварен с много различни значения – самият глагол „обезпечава“ има значение на осигурявам, доставям, набавям, давам гаранция, залагам, ипотекирам, извършвам стимулация и т.н. По принцип провеждането на действия по разследването е уредено чрез НПК и части от ЗМВР, където обаче правомощията на органите, които могат да употребяват принуда спрямо гражданите и правата на отделните участници в производството, са ясно регламентирани. Освен това, текстът на т. 3 въвежда действията по разследването като специален обект на защита, но те не представляват ценности сами по себе си. Дори и да бъдат материализирани в конкретен акт, тези действия са източник на права и задължения. Различни органи са натоварени от ЗМВР и НПК с различни правомощия във връзка с разследването, а адресатите на техните действия могат да имат различно качество. Оттук и реалната опасност - под формата на принудително довеждане, „охрана и обезпечаване“ на действия по разследването, служителите на Бюрото по защита да употребяват широк кръг полицейски правомощия, включително - оръжие и помощни средства, спрямо неясно определен кръг лица и така да ограничават неправомерно основни конституционни права. На практика използването на тази обща и неясна формула „охранява и обезпечава провеждането на разследването“ създава предпоставка за заобикаляне на целия комплекс от правни норми, установени в ЗМВР и НПК с оглед гарантирането на справедлив съдебен процес и защита на основните човешки права.

Освен това, в чл. 14, ал. 3, т. 2 и 3 от ЗЗЛЗВНП не е уточнено каква е формата на актовете, с които главният прокурор ще издава разпореждания до служителите на Бюрото по защита (може ли например да има устни разпореждания, ще могат ли служителите да откажат изпълнението на незаконосъобразно разпореждане на главния прокурор), нито каква е правната природа на тези разпореждания. Ако не е ясна правната природа на актовете на главния прокурор в този случай, не е ясно и как ще се гарантира и следи за тяхната законност, нито кой ще носи отговорност в случаите на надхвърляне на законоустановените в ЗМВР ограничения при използването на сила, оръжие и помощни средства от служителите на Бюрото по защита.

2.2. С разпоредбите на чл. 14, ал. 3, т. 2, 3 и 4 от ЗЗЛЗВНП на Бюрото по защита са възложени правомощия, които други закони възлагат на други органи, поради което се създават предпоставки за дублиране на правомощия, неясноти и несъгласуваност както от гледна точка на прилагане, така и от гледна точка на контрола.

По отношение на функциите по конвоирането и принудителното довеждане на лица (чл. 14, ал. 3, т. 2 от ЗЗЛЗВНП) има дублиране на функциите между Бюрото по защита и Главна дирекция „Охрана“ към Министерството на правосъдието.

Според чл. 391, ал. 3, т. 1, 2, 4, 5 и 6 от ЗСВ Главна дирекция "Охрана" към Министерство на правосъдието има правомощия да организира и осъществява охраната на съдебните сгради; да осигурява реда в съдебните сгради и сигурността на органите на съдебната власт при осъществяване на техните правомощия; да довежда принудително лица до орган на съдебната власт, когато това е постановено от орган на съдебната власт; да оказва съдействие на органите на съдебната власт при призоваване на лица в случаите, когато се пречи за изпълняване на това задължение; да конвоира обвиняеми и подсъдими, за които се иска или е постановена мярка за неотклонение задържане под стража. В тази връзка възниква неяснота относно това - как може да се осъществява ефективно охраната на съдиите, от една страна, и прокурорите и следователите, от друга, при условие че те работят заедно по конкретни производства и тяхната застрашеност зависи не толкова от професията им, колкото от обстоятелствата по конкретното производство.

Не е определен кръгът от производства, по които може да се упражняват действията по чл. 14, ал. 3, т. 2 и 3 от ЗЗЛЗВНП – например не е ясно дали може да се прилага с оглед на извършването на предварителни проверки по ЗСВ, или при вече образувани досъдебни производства, и ако е второто - по кои точно. Не е ясно как разпореждания на главния прокурор по т. 2 и 3 ще се съчетават с правомощията на наблюдаващия прокурор по конкретните производства. Ако главният прокурор може по неопределен кръг производства да се субституира в правата на наблюдаващия прокурор, тогава той се превръща в еднолично олицетворение на цялата институция – нещо, което не следва нито от буквата, нито от духа на Конституцията и закона.

Заради неяснотата в съдържанието на нормите и риска от дублиране на правомощия, чл. 14, ал. 3, т. 2 и 3 от ЗЗЛЗВНП са в противоречие с принципа на правовата държава (чл. 4, ал. 1 от КРБ).

3. Нарушение на принципа за независимост на съдебната власт (чл. 133, чл. 117, ал. 2 и ал. 3 от КРБ)

3.1. Една от основните гаранции за независимостта на съдебната власт е осигуряването на физическата сигурност на съдиите и прокурорите: те имат субективно право на сигурност, а държавата има задължението да им я осигури. В Препоръка Rec

(2000)19 на Комитета на министрите на Съвета на Европа сред гаранциите, които се предоставят на прокурорите във връзка с изпълнение на техните функции, в чл. 5 (g) е посочено, че държавите следва да вземат ефективни мерки, за да бъде гарантирана сигурността на прокурорите и техните семейства, „когато тяхната лична безопасност е застрашена вследствие на надлежно изпълнение на техните функции“. Препоръка Rec(2000)19 вменява това задължение на властите/държавата, а не на самите прокурорски служби, да организират самостоятелно сигурността на прокурорите.

Чрез разпоредбата на чл. 14, ал. 3, т. 4 от ЗЗЛЗВНП законодателят възлага отговорността за сигурността на прокурорите и следователите на Бюрото по защита и уточнява, че условията и редът за осъществяване на тази дейност следва да се определят с подзаконов нормативен акт. Личната сигурност на прокурорите и следователите обаче представлява елемент от техния статут, а според чл. 133 от КРБ статутът на прокурорите и следователите трябва да бъде уреден в закон.

Според разпоредбата на чл. 14, ал. 3, т. 4 от ЗЗЛЗВНП подзаконовият нормативен акт, с който се урежда охраната на прокурори и следователи, следва да бъде приет в съвместен акт на министъра на правосъдието, главния прокурор и ВСС. Главният прокурор обаче е член на ВСС, председателства прокурорската колегия на съвета и може да упражни диспропорционално влияние при определяне на условията, при които ще се предоставя охрана на прокурори и следователи. В същото време той ръководи и контролира Бюрото, което ще прилага така изработената подзаконова рамка. Като поверява охраната на прокурори и следователи почти изключително на волята на главния прокурор, законът създава предпоставки за упражняване на произвол от негова страна и неоправдано влияние върху прокурорите от по-ниските по степен прокурорски органи, с което се нарушава принципът за тяхната независимост, прогласен в чл. 117, ал. 2 от КРБ.

По този начин чрез чл. 14, ал. 3, т. 4 от ЗЗЛЗВНП се нарушават основните гаранции за независимост на съдебната власт, уредени в чл. 133 от КРБ и чл. 117, ал. 2 и 3 от КРБ.

3.2. Според чл. 13, ал. 4 от ЗЗЛЗВНП средствата за осъществяване на дейността на Бюрото по защита се осигуряват от бюджета на съдебната власт, а според ал. 5 същото важи и за бюджета на Съвета по защита. Според разпоредбата на чл. 117, ал. 3 от Конституцията бюджетът на съдебната власт е самостоятелен. Както изискването за уреждане на статута на магистратите със закон, така и самостоятелният бюджет не е конституционна самоцел, а основна гаранция за независимост на съдебната власт. Практиката на Конституционния съд в тази връзка недвусмислено показва, че когато се преценява конституционосъобразността на действията на компетентните органи във връзка с бюджета на съдебната власт, се държи сметка за разделението на властите и

правомоцията на органите на съдебната власт (Решение № 4 от 2003 г. по к. д. № 2/2003 г.). Отделният бюджет на съдебната власт служи за обезпечаване на дейността на конституционно установените органи на съдебната власт при изпълнение на конституционно установените им правомощия. *Включването в бюджета на съдебната власт на средства за осигуряване на дейността на Бюрото по защита, чиято дейност не е правосъдна, представлява нарушение на чл. 117, ал. 3 от КРБ.*

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

По изложените съображения се обръщам към Вас с искането да обявите за противоконституционни разпоредбите на чл. 138, т. 5 от Закона за съдебната власт, на чл. 13, ал. 2 и на чл. 14, ал. 1, 2, 3, т. 2 и 3 (в частта, „когато това е разпоредено от главния прокурор) и т. 4 от Закона за защита на лица, застрашени във връзка с наказателно производство, както и на свързаните с тях разпоредби от същия закон – чл. 13, ал. 1 (в частта „при главния прокурор“) и ал. 4, чл. 14в и чл. 14д, ал. 3 поради противоречие с чл. 4, ал. 1, чл. 8, чл. 117, ал. 2 и 3, чл. 126, ал. 2 и чл. 127 от Конституцията.

Предлагам да конституирате като заинтересовани институции Народното събрание, Министерския съвет, министъра на вътрешните работи, министъра на правосъдието, Висшия съдебен съвет, главния прокурор, както и организациите на съдии, прокурори и следователи.

РУМЕН РАДЕВ

ПРЕЗИДЕНТ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ